

findes mest praktisk at luthte de ny Regler, som der herester kan blive Spørgsmaal om at opstille, til de paagældende enkelte Paragraffer som Tillæg til disse, bliver Spørgsmaal om heretter, hvilke de mest egnede Midler ere til at opnåa det tilsigtede Formaal: mere virksomt end hidtil at hæmme Overfald paa sagesløse Personer, uden paa den anden Side at gaa ud over, hvad dette Formaal med Nødvendighed kræver.

Der vil i saa Henseende selvfølgelig i første Linie frembyde sig det Mittel for de saaledes udsøndrede Forbrydelsers Bedkommende indenfor visse Grænser at stærpe den almindelige i §§ 200, 202 og 203 hjemlede Straf, men hvad Forholdene navnlig kræve, er formentlig en Vdring dels i Henseende til Reglerne om Paatalen af visse af disse Forbrydelser, dels i Henseende til Straffens Art, idet det nok saa meget er paa disse Punkter, at de nu gældende Lovbestemmelser have vist sig mindre hensigtsvarende.

For de i Straffelovens 18de Kapitel omhandlede Forbrydelser er Paatalen ubetinget offentlig, jfr. den almindelige Bestemmelse om Paatalen i Straffelovens § 298, medmindre Forholdet falder ind under § 200, Lovens almindelige Bestemmelse om Begemsfor nærmelse af laveste Grad. Efter denne Paragraf er Paatalen privat, saa at den forurettede uden ethvert Hensyn til Forbrydelsens nærmere Bestæfthed er henvist til under en af ham anlagt privat Politisag, jfr. Forordn. af 20de Oktober 1819, at forfølge Gerningsmanden til Straf og Erstatning, en Regel, som man har anset retfærdiggjort ved, at Samfundet ved slige mindre betydelige Lovovertrædelser kun kan have en betinget Interesse i, at den paagældende straffes, specielt saaledes, at det for at gøre sin Straffemyndighed gældende maa fordre, at den forurettede selv tillægger Gerningen en saadan Betydning, at han for Forfølgningens Skyld er villig til at underkaste sig de med privat Søgsmåls Anlægelse forbundne Beværligheder og Ulemper. Denne Betragtning's Rigtighed kan nu vist nok erkendes, naar Talen er om Volds handlinger, ved hvilke simple Hug og Slag tilføjes som Følge af en øjeblikkelig, muligt ved irriterende Udfærd fra den fornærmedes Side fremkaldt Hidsighed. Men naar Talen er om Overfald, der efter deres hele Karakter vise sig som Udslag af en brutal Tendens til at øve Overlast uden rimelig Grund, af ren Ondskab og Lyst til at gøre sin fysiske Styrke gældende mod svagere Personer, vil det næppe kunne nægtes, at en upaafaldt Indskriden fra Samfundets Side er paa sin Plads, saa meget mere, som Undladelse fra

den fornærmedes Side af at forfølge Sagen og den deraf flydende Ustraffethed ligefrem bestyrker saadanne brutale Tendenser og fremkalder idelige Gentagelser af saadanne Handlinger. Den herhenhørende Bestemmelse i nærværende Lovforslags § 1 tilsigter i Overensstemmelse med denne Betragtning at begrænse hin Undtagelsesbestemmelse til de Tilfælde, hvor Voldsforbrydelsen virkelig kan siges at have en mindre graverende Karakter, idet Bestemmelsen lader den almindelige Regel om offentlig Paatale gribe ind i de inden for Rammen af § 200 faldende Tilfælde, i hvilke Angrebets Ondartethed berøver Forholdet enhver Udkomst til at behandles som et privat Mellemværende mellem Voldsmanden og den angrebne. Paa den anden Side vilde det vistnok være at gaa for vidt, om man vilde afstøre den sidstnævnte fra enhver Udgang lil at indvirke paa Afgørelsen af, om Tiltale skulde rejses eller ej, og der kunde endog være Spørgsmaal om, hvorvidt man ikke kunde indskrænke sig til i de omhandlede Tilfælde at gøre den offentlige Paatale betinget af den forurettedes Begæring paa tilsvarende Maade som foreskrevet f. Eks. med Hensyn til det i Straffelovens § 235 ommeldte Gjendomsindgreb og saaledes som Forholdet i Henseende til Forfølgningen af Forbrydelser, svarende til de i § 200 omhandlede, er ordnet f. Eks. i norsk, svensk og tysk Ret*). Overvejende Grunde turde dog tale for ubetinget at foretrække den i Lovforslaget foreslaede Vej. Dels vil der under den udsøndrede Gruppe af Forbrydelser efter Straffelovens § 200 — særlig naar Overfaldet er forbundet med Overlæg — falde Tilfælde, der ere Udslag af en saadan Raahed eller af en saa vidtdreven Foragt for den lovlige Skik og Orden, at Samfundet har en saa umiddelbar Interesse i Forfølgningen, at denne Interesse ikke bør tilsidettes for en ofte ganske ubegrundet Ulyst til aktiv Optræden hos den enkelte forurettede eller endog prisgives af rent tilfældige Grunde, saasom fordi den angrebne paa en eller anden Maade er bleven forhindret fra selv at gøre fornøden Anmeldelse, dels vil en Regel,

*) Sfr. henholdsvis norsk Straffelov af 20de August 1842 Kapitel 27, § 3, smh. med Kap. 15, § 1, saaledes som disse Bestemmelser ere forandrede ved Lov af 29de Juni 1889, svensk Straffelov af 16de Februar 1864 Kap. 14, § 45, 1ste Stykke, smh. med samme Kap. s 13, og tysk Str. O. B. af 15de Maj 1871 § 232 Smig. hermed Udskift til alm. borgerlig Straffelov for Kongeriget Norge af 1896 § 228, sidste Stykke, jfr. Motiverne pag. 213—14.